

На мантиѣ-тъ свѣтъ-тъ е черенъ, на туникѣ-тъ румянъ. Хайде! нѣка живѣ Анакреонтъ! а съ него вино-то и дѣвойки-ты! Азъ мысля, какво наши-ти безбожници прадѣди отъ насъ много по-добрѣ сѣ познавали живота.—Съвсѣмъ съмь съгласенъ съ тебе, рѣче Ясень.

Разговора имъ прѣкъсахъ дѣвойки, кои-то играющицѣ, като ключецы, дойдохъ и фърлихъ на Георгіа и Ясень герданъ исплетенъ отъ ружи (тріандажилы).

Отъ тоя день стана между тѣя двама-та като нѣкое пріятелство. Ала между Георгіа и отца Агапіа бѣше велика пропасть. Левентъ и свѣщеникъ, ако и да бѣхъ една особа, пакъ баремъ ни малко не щяхъ да знаѣтъ единъ за другыго. Ясень видѣ, че съ помошь-тъ на Георгіа не ще може да изработи нищо. Не може да ся помисли тая двоеличность на тоя единъ человекъ. Не бѣ възможно нито да му ся спомяне нѣщо, защо-то една-та негова половина съвсѣмъ бы ся изгубила, а заедно съ неѣ и всичко онова, щото иде споредъ неѣ. Инди трѣбваше да ся хване на прѣхода въ врѣмя на прѣображеніе-то му, и то така, щото да не може да ся извлѣче.

Това бѣ твърдѣ тежко, по-тежко и отколко-то може да ся помисли, особно на оня начинъ, както бѣ наумилъ Ясень. Той бѣ възнамѣрилъ да прѣнесе чудотвореца въ Българіѣ.—Защо?—това ще ся види послѣ. Инди остояше му това едно, да изнесе иконѣ-тъ на святаго Димитріа изъ Цариградъ.

Това не можеше да направи явно, защо-то насилно не е могло нито да ся помисли, а доброволно—какъ бы ся склонила на това духовна-та власть! Зеръ бы было довольно негово-то иманше, да купи иконѣ-тъ отъ гърцкѣ-тъ патріаршіѣ, коя-то плуваше у огромно царско богатство! Инди остояше му само единъ начинъ: да ѣ открадне. Ала и тоя начинъ бѣ твърдѣ тежкъ. Найсвѣтнѣ, Ясень като